

mindelige Brandforsikring for Landbygninger, ere saaledes stillede, at de ikke have Frihed til at vælge deres Risiko, men den sidste ifølge Lov af 23de April 1870 § 2 b er forpligtet til at aabne sig for alle private og offentlige Bygninger, der ere forsvaerlig indrettede mod Brandsfare, saa forekommer det mig ligesom at følge af Ligeledsprincipet, at de nye Foreninger, der skulle kaldes til Live og som ville have de samme Rettigheder, som den bestaaende, nu private Forening, fornødvigtvis bør underkaste sig de samme Forpligtelser. Dersom dette ikke gennemføres, vil der ske den Uretfærdighed, at de nye Foreninger faae de samme Rettigheder, men ere fritagne for de Bygninger, som de ældre Foreninger maa bære. Det andet Hovedspørgsmaal, som foreligger i denne Sag, er, hvem der skal raade, om jeg maa bruge dette Udtryk, for Forsikringen. Principet i Lovudkastet er det, at Cieren skal raade for Forsikringen, og dette Princip anvendes i Lovudkastets § 7 saaledes, at „Bygninger, der ere forsikrede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, kunne fordres udløste af denne naar der fremlægges Attest for, at de paa-jældende Bygninger ere indtagne til Forsikring i en anden af Regjeringen sanktioneret Forening for mindst det samme Beløb, hvortil de hidtil have været forsikrede, og fra den Tid, da Forsikringen udløber i den almindelige Brandforsikring“. Bestemmelsen i § 7 er aldeles ubetinget; der fordres ikke her, at Prioritetshaveren i den omhandlede Bygning skal have meddelt noget Samtykke; Cieren kan uden at kræve Samtykke fra sine Panthavere overføre sin Forsikring fra den almindelige Brandforsikring for Landbygninger til en almindelig privat Forening, naar han fremskaffer Attest for, at den nye Forening har optaget ham som Medlem. Den Grundsætning, der saaledes er anvendt i § 7, forekommer mig at være aldeles unaturlig. Naar man tænker sig, at en Eiendom eiedes af 2 Personer, og at den ene f. Ex. havde 40,000 Kr. som sin Part i Eiendommen, medens den anden kun havde 10,000 Kr. som sin Part, vilde Ingen, tror jeg, falde paa at mene, at det skulde være den Interessent, der kun havde 10,000 Kr., som skulde have Lov til at vælge, i hvilken Forsikring Bygningen skulde være forsikret, men man vilde være ganske paa det Rene med, at Beslutning derom maatte tages i Fællesskab af de to Interessenter, og at det allermindst kunde gaa an, at den, der kun eiede $\frac{1}{3}$ af Eiendommen, skulde efter sit Tykke kunne raade over, hvor Eiendommen skulde være forsikret. Derom tror jeg, som sagt, ikke let, at der kan opstaa nogen Tvivl. Men jeg tror nu tillige, at det er let at indse, at Forholdet er det selv samme i det Tilfælde, at en Mand eier en Eiendom til en Værdi af 50,000 Kr. og har Prioriteter i samme Eiendom for 40,000 Kr. Selve de Udtryk, hvormed man betegner dette

Forhold, bekræfter dette, idet man jo i daglig Tale siger, at den paagjældende Mand ikke eier synderlig Meget i sin egen Eiendom. Naar nu Forholdet er dette, som jeg har tilladt mig at nævne, at Eiendommen har en Værdi af 50,000 Kr. og er prioriteret for 40,000 Kr., er det fuldstændig det samme Forhold, som om der var to Interessenter, hvoraf den ene eiede $\frac{1}{3}$ og den anden $\frac{1}{3}$ af Eiendommen. Saaledes som Brandforsikringsvæsenet efter vore Love har udviklet sig, er det indrettet saaledes, at Cieren tegner Forsikringen dels paa sine egne Vegne og dels, om jeg maa bruge det Udtryk, som Fuldmægtig for de Personer, der have Prioriteter i Eiendommen. Forinden Laan ydes i en Eiendom, forlanger den Vedkommende Oplysning om, hvor høit Eiendommen er forsikret, og han betinger sig, at den bestandig skal være forsikret til dette Beløb og ikke maa forsikres for et ringere Beløb. Det forekommer mig derfor at være noget, der ligesom følger af Forholdets Natur og ikke kan være anderledes, at, naar en Forsikring skal overgaa fra en privat Forening til en anden, f. Ex. fra den saakaldte Almindelige Brandforsikring for Landbygninger, til en nyistiftet Forening, saa kan man ikke give Slip paa den Fordring, at den Mand, som allermest er interesseret deri, skal give sit Samtykke til en saadan Overførelse. Naarlig kan man paa ingen Maade gaa ud fra den Forudsætning, at den ene Forening skulde være lige saa god som den anden, og at den Omstændighed, at en Forening var bleven godkendt af Justitsministeriet paa den Maade, som denne Lov forudsætter, skulde gjøre det til en ligegyldig Sag for Pantthaveren, om Eiendommen er forsikret i den ene eller den anden Forening. Enhver, som har gennemlæst dette Lovforslag, vil strax være paa det Rene med, at det Tilsyn, som herefter skal føres med disse Foreninger fra det Offentliges Side, paa ingen Maade er saa indgribende, at man med nogen som helst Fryde kan opstille den Sætning, at det kan være Pantthaveren det Samme, om Eiendommen bliver forsikret i den ene eller den anden Forening. Enhver kan se, at det Tilsyn, som der her er Tale om, indskrænker sig til en aarlig Afgivelse af Regnskab, hvorhos der er en Mulighed for en Undersøgelse, som ved Leilighed kan paataldes af de enkelte Interesserede i Foreningen, ligesom ogsaa Justitsministeriet, naar det bliver gjort opmærksom derpaa, er i Stand til at anordne en Undersøgelse. Det kan imidlertid saare vel være, at Foreningen kan bestaa i mange Aar og være fuldstændig insolvent til Trods for de Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag, og naar man saaledes ikke paa nogen Maade kan gaa ud fra, at det er ligegyldigt, enten der forsikres i den ene eller den anden Forening, saa forekommer det mig ogsaa at være meget indlysende, at man ikke uden at tilføjesætte Pantthaverens Ret kan overføre